

Rubricering: 1)

ACD

1395169

datum

8 AUG. 1978

CO

b.

d.

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

Distr.:

BEP - BSO.

Bijlage(n):

1

Afschr.:

BO:

165.007

Betreft: Richtlijnen voor het vakbondswerk van de K.E.N.-m.l.

Hierbij zend ik U in fotocopie de "richtlijnen voor het vakbondswerk" van de K.E.N.-m.l.

RICHTLIJNEN VOOR HET VAKBONDWERK

Bijlage Rapport
B.O. 165007

1. Het winnen van (arbeiders-)leden voor de KENml.

In het aanpakken van deze taak door de vakbondsverantwoordelijken in de afdelingen tredt stagnatie op. Deze stagnatie komt voort uit het gebrek aan duidelijkheid en onjuiste ideeën over de verhouding tussen de vakbonds strijd en de politieke strijd, over de criteria voor het lidmaatschap voor de vakbonds/bedrijfs-basisorganisaties en over hoe deze b.o. moet functioneren, met welke inhoud en taak.

Bij een aantal kameraden leeft nog het idee dat 't toch goed zou zijn om ook allerlei sympathisanten te organiseren op onze vakbondspolitiek en met hen ook het praktische vakbondswerk te bespreken en aan te pakken. Het huidige probleem van de moeilijke taak om arbeiders van de volledige KEN-politiek en van het KEN-lidmaatschap te overtuigen, willen zij oplossen door naast het opzetten van een arbeiders-b.o. een soort van losse groep van sympathisanten te vormen die zich dan enkel en alleen gaat bezighouden met onze vakbondspolitiek. Maar met de gedachte in het hoofd van zo'n soort sympathisantenroep trekken we niet scherp de scheidslijn tussen mogelijke leden die met enkele gesprekken als lid gewonnen kunnen worden en sympathisanten waar nog behoorlijk wat overtuigingswerk mee gedaan moet worden. Het idee van zo'n sympathisantenroep is een economisch en reformistisch idee. Het vindt zijn oorsprong in de gedachte dat de economische strijd op zich het allerheerlijkste is voor de arbeidersklasse en dat de politieke strijd, de partij-opbouw en het winnen van leden voor de partij wel vanzelf van de grond komt als we de economische strijd maar aanpakken. Deze gedachte leidt er echter toe dat er én geen leden voor de partij gewonnen worden én de economische strijd zelf ook niet goed gevoerd kan worden. Het op revolutionaire wijze voeren van de economische strijd vereist een leidende kern van revolutionaire kommunisten; vereist het opbouwen van de partij op de bedrijven in bedrijfscellen waarvan de nu te vormen arbeiders-b.o.'s de voorlopers zijn. De KENml voert de economische strijd op revolutionaire wijze en doet in die strijd politiek overtuigingswerk om leden voor de partij te winnen. Onze taak is daarom nu om leden te winnen voor de partij op basis van alzijdige belangstelling voor de revolutionaire politiek en met kracht en snelheid nu de basis-organisaties van de partij te vormen. We zetten daarnaast geen sympathisantenroep op! Want een vaste sympathisantenroep op basis van onze vakbondspolitiek alleen, is een tijdverspillende activiteit waarin het economisme en spontanisme bij voorbaat zit ingebakken. Het punt waarop mensen die zich alleen zo bij ons willen organiseren, en meestal ook niet verder willen dan als vaste sympathisant, is hun beperkte en economistische belangstelling voor onze politiek. De ervaring met de Kluk'taak in Rotterdam heeft geleerd dat er politieke en ideologische eenheid moet zijn om de aanpak van het vakbondswerk goed en concreet te bespreken, en de politieke lijn en theorie verder uit te werken. De tendens om a.s. kandidaatleden, sympathisanten en kontakten op één hoop te gooien, vanuit de gedachte dat overeenstemming over onze vakbondspolitiek op zich voldoende zou zijn, moet de komende weken dan ook volledig worden gekorrigeerd.

2. Criteria voor kandidaatlidmaatschap

Op de laatste functionarissenvergadering is al duidelijk geworden dat er in de gesprekken met a.s. kandidaatleden eenheid moet komen over:

- 1e. de noodzaak van de opbouw van de nieuwe kommunistische partij en de eigen inzet daarvoor;
- 2e. de theorie van het marxisme-leninisme-mao tsatoengdenken als uitgangspunt en leidraad voor het voeren van de revolutionaire strijd, óók voor de vakbondstrijd
- 3e. het doel van de revolutionaire strijd: de socialistische revolutie;
- 4e. de drie-werelden-theorie, zowel wat de toepassing betreft op bijv. Kaïe, als ook t.a.v. het punt dat wij als nederlandse marxisten-leninisten in het geval van een aanval door een van de supermachten

op ons land, 666r mogelijke samenwerking met burgerlijke krachten en delen van de bourgeoisie zijn om de nationale onafhankelijkheid te verdedigen;

5e. wat de KENml scheid van de PSP en SP als parlementarische en reformistische partijen (hetgeen ook volkomen duidelijk zal zijn als de voorgaande punten grondig besproken zijn);

6e. de statuten.

Wat hierbij nog niet voor iedereen duidelijk was, is dat wij die mensen als lid willen winnen die zich ook als kommunist willen ontwikkelen en als kommunist willen werken onder hun kollega's en in de partij, en zich voor het communisme willen inzetten.

Als kommunist willen werken is in de eerste plaats het vraagstuk van politieke en ideologische oriëntatie. Dat wil zeggen, of ze vertrouwen hebben in de massa en zich met hun kollega's op revolutionaire wijze willen verbinden en hun proberen te overtuigen van onze juiste revolutionaire koers. Met andere woorden: of ze bezitve een scherp politiek inzicht ook een revolutionaire en bescheiden stijl van werken willen ontwikkelen. Of ze de dingen willen onderzoeken, bestuderen en willen bespreken.

Het vraagstuk van "als kommunist willen werken" moet als zodanig ook met alle a.s. kandidaatleden besproken worden. Dan pas is er niet alleen politieke en theoretische overeenstemming over de lijn en de taken die de KENml stelt, maar ook ideologische en persoonlijke overeenstemming. De ervaring heeft geleerd dat door in te gaan op vraagstukken uit de persoonlijke sfeer, zoals bijv. opvoeding van de kinderen, hun onderwijs, ziekte in het gezin, culturele ontspanning enz. en ook bij dit soort vraagstukken te praten over de kommunistische politiek hierin, er voor veel mensen een hoop problemen een stuk duidelijker worden. Het belang van de kommunistische politiek en wereldbeschouwing krijgt dan ook betekenis voor hun eigen persoon en gezin. En het lidmaatschap van de kommunistische partij is niet zomaar een verzwareing van lasten en taken, maar een stap waarmee je ook persoonlijk vooruit kan komen.

Als kommunist willen werken is niet in de eerste plaats een vraagstuk van tijd. Arbeiders die zich maar 2 avonden per week bijvoorbeeld kunnen inzetten, maar dat dan ook doen met hart en ziel, moeten wij in de partij organiseren. Alle mogelijke krachten mobiliseren en organiseren in de partij staat niet tegenover goede politieke en ideologische eenheid maar voert juist grondige politieke en ideologische eenheid! Daarom zullen we als nog hier kort ingaan op enkele ervaringen met het winnen van leden voor de arbeiders basis eenheid in Rotterdam.

In Rotterdam was bij de vorming van de bedrijfs-b.o. niet met alle kandidaatleden grondig over hun lidmaatschap gesproken. Zowel belangrijke politieke tegenstellingen waren niet opgelost, alsook het waarom van onze vakbonds politiek en de opzet van de bedrijfs-b.o. was niet goed besproken. Het gevolg was dat er op de 1e b.o.-vergadering één lid aanwezig was die het op fundamentele punten niet eens was met onze oriëntatie. Hij was als lid gewonnen om alleen zijn eigen vakbonds werk beter te kunnen doen, op de b.o.-vergadering overheerste hij de discussie door aan een stuk door over zichzelf, om zijn ervaringen in de bond en op zijn bedrijf te praten. Bovendien gaf hij blijk van een behoorlijk wantrouwen in de arbeiders en groot vertrouwen in de bondskaderleden (hij is er zelf een). Tegen hem ingaan is geen eenvoudige zaak, want hij escaladeert de discussie snel naar een scherp kant, relatieveert openlijk het m.l. en de partij-opbouw. Deze man die nu formeel lid is, is feitelijk gezien zijn standpunten en opstelling tegenover een organisatie met behoorlijke reformistische standpunten en een stijl van optreden als een echte vakbondsman. Het is nog helemaal niet zeker op dit moment of hij wel gewonnen kan worden op onze uitgangspunten t.a.v. de vakbonds strijd.

De les die we hier in de 1e plaats moeten trekken is dat er een grondig onderscheid gemaakt moet worden tussen a.s. kandidaatleden (mensen dus waarvan we verwachten dat zij met enkele gesprekken over de 6 voornoemde punten in de b.o. georganiseerd kunnen worden), en sympatisanten en kontakten, d.w.z. mensen die zich eerst via kontakt-bijeenkomsten, eenheidsfront werk, RT-abonnement en persoonlijke gesprekken verder willen oriënteren, en waarvan bijv. blijkt of is gebleken dat zij op essentiële punten nog verdere eenheid met ons moeten bereiken. Voor deze mensen moeten we een aparte kontakt mogelijkheid scheppen (zie verder bij punt en punt).

In de 2e plaats moeten we de les trekken dat met het beperkte aantal mensen dat nu wél kandidaatlid kan en wil worden, we direkt een b.o. moeten vormen: ook al bestaat die slechts uit 2 of 3 nieuwe kandidaatleden o.l.v. een ervaren kader. Op het opleiden van deze nieuwe kaders moeten we ons politieke werk afstemmen. Het uitwerken van de scholingsteksten, het publiceren van een serie fundamentele RP-artikelen over onze vakbondspolitik en het uitgeven van een brochure over het vakbondswerk met ml-teksten, heeft daarom de grootste prioriteit voor de kommissie vakbondswerk. Door het ontwikkelen van nieuwe kaders en het uitwerken van onze politieke lijn scheppen we verdere voorwaarden voor het aanpakken van het overtuigingswerk onder onze sympatisanten in het vakbondswerk.

3. Het functioneren van de vakbonds- of bedrijfs-b.o.

Ten aanzien van dit punt zijn nog niet alle problemen opgelost. Op de AK-konferentie is over dit punt gezegd: "In het werk van deze b.o.'s gaan we uit van het konkrete klassebewustzijn dat deze leden hebben ontwikkeld in de strijd op hun bedrijf of in de bond. En is al het werk van de b.o.'s er op gericht deze leden te ontwikkelen tot revolutionaire kaders die de politiek van de KEMml t.a.v. alle vraagstukken begrijpen en in staat zijn deze zelfstandig toe te passen en als kommunist te werken onder hun kollega's en in de partij. Het zou fout zijn, wanneer we daarbij zouden blijven hangen op het alleen bespreken van de konkrete problemen op hun werk of in de bond. Zelf aanpak komt er op neer dat zij ons vertellen wat er allemaal gebeurt en dat wij kritiek leveren op logischerwijs voorkomende fouten en we vervallen tot het afgeven van "recepten". Maar het belangrijkste is dat we bij zelf aanpak nalaten deze nieuwe leden ook werkelijk iets te leren, waardoor zij na verloop van tijd zelfstandig als kommunist kunnen gaan werken. Daarom zal in deze nieuw te vormen b.o. een speciale scholing met name gericht op de strijd in de bond en het bedrijf - voorop staan." (citaat uit vakbondsopleiding).

Uitgaan van het konkrete klassebewustzijn betekent dat wij alle moeten doen om de juiste voorwaarden te vinden om onze politiek over te brengen, en betekent niet dat wij een aangepaste politiek gaan volgen in de b.o. waar van alles niet besproken zou worden, en een opportunistische kandidaatledenpolitiek om naar "aan te kunnen sluiten". Vraagstukken van de stijl van werken en van persoonlijke aard (zoals bijv. t.a.v. het burgerlijke huwelijk) zullen zeker ook besproken gaan worden, vanuit de noodzaak en stagnatie in het werk van de b.o. op te lossen. Met andere woorden, wanneer de leden zelf ervaringen in de praktijk hebben opgedaan en aan de hand van die ervaringen ook zulke problemen konkret kunnen bespreken.

Het werk van de b.o.'s is gericht op de strijd in de bond en het bedrijf. Alles wat er nodig is om de taak goed te kunnen vervullen moet in de b.o. besproken worden. Dat zijn natuurlijk in de eerste plaats vraagstukken van de vakbondspolitik. Maar dat alleen is niet genoeg. Daarom staan ook de onderwerpen als "Geschiedenis van de nederlandse arbeidersklasse", "de historische lessen uit de oktoberrevolutie en de kommuune van parijs" op het programma. Het bespreken van het praktische vakbondswerk van wat ieder op zijn bedrijf kan en moet doen, kan alleen maar goed gebeuren door eerst grondige eenheid te krijgen over onze politiek in de vakbonden en op de bedrijven.

In Rotterdam liep de 1e b.o.-vergadering op dit volkomen mis. Er kwam geen discussie over de politieke inleiding, geen discussie over ons voorstel om per keer een scholingsdiskussie te houden. Er werd alleen gepraat over de ervaringen van 1 nieuw lid in de bond en op zijn bedrijf. Dat had tot gevolg dat de andere b.o.-leden zich buiten spel gezet voelden, 1 lid vroeg zich na afloop af of het wel zin had voor hem om mee te werken in de b.o. gezien zijn gebrekkige ervaringen in de praktische vakbondsstrijd. Een zesde lid had de leiding vergeten te benaderen, omdat de leidinggevende kameraden zelf in hun hoofd zaten met het idee dat de b.o.-vergaderingen hoofdzakelijk opgevuld moesten worden met discussies over de praktische ervaringen van elk lid. Hierin lag ook de reden dat zij tijdens de zeer slepende discussie niet ingrepen en leidinggavon aan de vergadering, en duidelijk de probleempunten uit de politieke inleiding aan de orde stelden.

Voor het opgang-brengen van een goede discussie is niet alleen een goede inleiding noodzakelijk, maar moeten door de leiding ook problemen en discussiepunten worden gesteld waarover gediskussieerd gaat worden en waarover ook eenheid bereikt moet worden.

De teksten voor de scholingsinleidingen zullen daarom de volgende keer van te voren op papier gezet moeten worden. De relevante discussiepunten worden daarbij als vragen opgesteld en steeds een week van te voren zal dit stencil onder de b.o.-leden verspreid worden. Zo kan er een betere voorbereiding en een beter gerichte discussie op de b.o. plaatsvinden, nadat de scholings tekst in zijn geheel door de leiding van de b.o. naar voren is gebracht.

In Rotterdam moet de 2e bedrijfs-b.o.-vergadering begin augustus (en niet 16-8) georganiseerd worden. De voorbereiding daarvan vindt plaats doordat het scholingsonderwerp van de 1e keer opnieuw wordt behandeld op basis van het schrift stellen van deze 1e inleiding. De niet gevoerde discussie kan nu alsnog worden gehouden.

Eveneens wordt de werksituatie van een van de b.o.-leden (A.B.) besproken. Dit kan echter alleen wanneer dat grondig is voorbereid met hen en een duidelijk voorstel voor activiteiten kan worden besproken.

In Amsterdam moet de 1e b.o.-vergadering nieuwe stijl worden georganiseerd analoog aan de 2e b.o.-vergadering van Rotterdam.

Deze b.o. (olv C) bestaat uit de volgende leden:

J en E van de abva, H. van de Industriebond(?), K van de industriebond(?) (met K moet gopraat worden over zijn funktioneren en inschakeling)

Sj, met hen per onmiddellijk kandidaatlidgesprek afronden en opnemen.

Dr en Ly, met hen onmiddellijk de kand.lidengesprekken gaan voeren en konsulteren in hoogstens 3 weken, zodat zij vanaf het begin ook mee kunnen draai en in de bo.

In deze b.o. zitten leden van verschillende bonden. Dat is een probleem van tijdelijke aard door het ontbreken van een 2e leidinggevende kameraad. Door nu onmiddellijk de scholingsdiskussie te starten, kan dit probleem in enkele maanden worden opgelost en kan bijv. in oktober deze meng-b.o. worden opgesplitst in een bedrijfs- en een abva-b.o.

Voor de discussie over de vakbondspolitiek en de overige scholingsonderwerpen is dit geen groot probleem. De moeilijkheid zit eventueel bij het bespreken van het praktische werk in de bond of op het be. ijf. Maar ook dit probleem kan klein blijven als het besproken van het praktische werk maar grondig voor de vergadering door de leiding van de b.o. wordt voorbereid.

De Abva-b.o. en de ziekenhuis-b.o. in Rotterdam hebben nu als 1e taak het voeren van kand.lidengesprekken met hun uitgesleekteerde sympatisanten, waarna na opname van hen in de bo met de 1e b.o.-verg. nieuwe stijl en de 1e scholingsdiskussie kan worden gestart.

In Tilburg, Eindhoven, Nijmegen, Den Haag, Utrecht, Doetinchem en Brede. ligt dat ook zo. Ook hier moet op basis van eerste gesprekken, vastgesteld worden wie snel als kandidaatlid gewonnen kan worden en wie als symp. of kontakt beschouwd en benaderd kan gaan worden.

4. Opvang van sympathisanten en kontakten

Op basis van het voorgaande het niet duidelijk zijn dat lang niet iedere sympathisant of contact lid wil worden van de KENml of door ons als lid wordt opgenomen in de partij. Het duidelijk bespreken van heel onze politieke lijn en het stevige standpunt in contactgesprekken leidt niet tot een sokkettien sympathisantenbeleid, noch tot het kunstmatig verhogen van de toegangsdeurop, maar tot duidelijkheid over waar een sympathisant staat en waar onze huidige punten zitten in het overtuigingswerk. Niet al het overtuigingswerk kan echter plaatsvinden in persoonlijke gesprekken. De politieke discussie en de strijd over de standpunten met andere sympathisanten en kontakten is in het sympathisantenbeleid een zeer belangrijke schakel. Om sympathisanten en kontakten op te kunnen vangen en bij de politiek van de kon te betrekken moeten we in de 1e plaats kontaktafonden over het vakbondsvakwerk organiseren. Dat zijn open discussie-avonden die de KENml 1 maal per 3 of 4 weken organiseert over onze vakbondspolitiek en over de activiteiten die de KENml in dat kader ontplooit.

Voor de 1e contact-avond voor symp. en kontakten die in de meeste steden begin augustus georganiseerd moet worden is het onderwerp: "de vakbonden omvormen tot strijdorganen van de arbeidersklasse". De inleiding die hiervoor al geschreven is, zal op basis van de ervaringen in A'dam drastisch verbeterd moeten worden.

Doelbaar gevolgd opzet van het in 3 stukken hakken en tussentijdse discussie a.d. hand van enkele vragen, verbeteren we door de inleiding wel in een keer te bespreken - zodat ook alles wat wij naar voren willen brengen en essentieel is voor een goed inzicht in onze politiek, aan de orde komt (in A'dam viel het laatste deel over de rol van de KENml weg, door tijdgebrek als gevolg van slecht gevoerde tussentijdse discussie, waarmee de kern van de zaak feitelijk onder tafel bleef en al het voorgaande niet in zijn juiste kader besproken werd).

Het probleem dat de aanwezigen niet het geheel van zo'n inleiding in een keer overzien en vaak geen vragen meer hebben over wat in het begin aan de orde was, moeten we oplossen door aan het einde van de inleiding een aantal duidelijk problemen te stellen waarover dan achtereenvolgens punt voor punt gediscussieerd kan worden.

Zo kunnen de kameraden ook duidelijk leidinggeven aan de discussie en kan mogelijk geklets en afleiden worden afgeknapt door het gestelde discussiepunt opnieuw te stellen.

De 2e kontaktafavond, 3 weken later heeft als onderwerpen: de vakbondspolitiek in de komende cao-onderhandelingen, met name toegespitst op het punt van de voorgestelde maatregelen voor de arbeidstijdverkorting. Hierover wordt ons standpunt nu uitgewerkt en in de bedrijfs-abva-b.o.'s besproken en in de RT van eind augustus gepubliceerd.

Het 2e discussie-onderwerp van die avond is: de onderdrukking van vrije vakbonden in Tsjechooslowakije en de gelijkstelling van de bestaande vakbonden. Ook hierover wordt een RT-artikel geschreven (RT van 9 aug.) Aan de hand van dit artikel zal het uitstekend mogelijk zijn om lossen te trekken ook voor de nederlandse vakbonden en hun verbondenheid met het staatsapparaat.

Het onderwerp voor de 3e kontaktafavond moet nog worden vastgesteld.

Op de 1e kontaktafavond moeten we de data en de onderwerpen voor de volgende bijeenkomsten bekend maken.

De 2e belangrijke mogelijkheid om sympathisanten verder te ontwikkelen ligt in hun inschakeling in praktische eenheidsfrontwerk activiteiten van de KENml. Dat kan nu bijv. direkt door het meewerken aan een werkgroep van vakbondsleden en kontakten ter ondersteuning van de Praag-kampagne, die zich tot taak stelt in de vakbeweging solidariteits activiteiten te ontplooiën. Dit politieke werk op een duidelijk omlijnd punt en de discussies erover binnen zo'n werkgroepje zullen er toe bijdragen dat hun politieke visie ten russische overheersingspolitiek en vakbondspolitiek wordt ontwikkeld. (zie verder bij punt).

5. Sympatisanten en kontaktenbezoek

De ervaringen van de afgelopen weken hebben laten zien dat daar nog grote problemen aan kleven. In de 1e plaats zijn veel geplande gesprekken steeds opgeschoven, vanwege vakantie-beslommeringen maar vooral door een verkeerde benadering t.a.v wat precies besproken moest worden.

Als gevolg hiervan kwamen op de 1e contactavond in A'dam slechts drie van de 7 uitgenodigde sympatisanten, en in Rotterdam en de meeste andere steden moest deze 1e contactavond worden opgeschoven tot na de vakantie. Feitelijk moet in R'dam het symp. en kontaktenwerk onder de abva-mensen nog helemaal gaan beginnen.

De verkeerde benadering bestaat uit het formeel bespreken van wat wij op een contactavond aan de orde willen stellen, in plaats van te discussiëren goed en grondig te voeren en mensen ook te overtuigen van het belang van de komst naar die avond.

En verder uit een zwakke praktische en organisatorische aanpak, zoals

- niet letten op het tijdstip waarop de meeste mensen thuis kunnen zijn - dus vaak voor een gesloten deur komen en dan maar laten zitten
- telefonisch benaderen en uitnodigen voor een vakbondsavond en een afspraak maken om over onze politiek te praten.

Wie zichzelf nagaat moet dat bij bij een ongeïnteresseerde formele aanpak zelf ook niet overtuigd zou worden om naar een contactavond te gaan of om een volgende afspraak voor een gesprek te maken. Dit ontkenen is het opzet van een moralistische inzet voor het politieke werk. Maar sympatisanten en kontakten moeten politiek overtuigd worden door het hen te discussiëren over wat voor hun en voor ons belangrijk is. Dat is iets heel anders dan er moralistisch voor awichten of er formeel mee lastemen en praktisch anders handelen.

Ter verbetering van onze stijl van werken en ter voorkoming van elke contact-avond moet 1e) nauwkeurig de lijst van sympatisanten en kontakten worden doorgenomen en de beoordeling van hen worden besproken

2e) er een taakverdeling worden gemaakt wie welke man/vrouw bezoekt,

3e) er onmiddellijk met het bezoeken worden begonnen,

4e) na 2 à 3 dagen een korte b.o.-vergadering worden gehouden (bijv om half 10 dan kan er nog een bezoek worden gedaan) - naar de ervaringen worden gesystematiseerd en vastgesteld wordt of de gesprekken voldoende resultaat hadden en welke gesprekken opnieuw gevorderd moeten worden.

Het probleem dat mensen vaak niet thuis zijn kunnen we oplossen door rond 8tonstijd even langs te gaan. Vaak is het dan niet direct mogelijk om onmiddellijk de betreffende kwestie goed te bespreken omdat men nog zit te eten. In zo'n geval 't gesprek kunt houden en een afspraak voor onmiddellijk daarna maken. Of bijv. wanneer bij iemand vaak de televisie aanstaat of er altijd andere mensen in de kamer zijn, dan bij jezelf thuis of ergens in een café afspreken.

De aanpak van het sympatisanten en kontakten bezoek zal zodanig moeten worden dat vóór dat er een contactavond is, we met 90% zeker weten wi er gaan komen en waar de mensen politiek staan.

6. Praagkampagne

Ook vanuit de vakbeweging moet het mogelijk zijn om solidariteit met het Tsjechoslowaakse volk te betuigen en het werk van het 21-augustuscomité ook praktisch te ondersteunen.

Landelijk hebben al enkele belangrijke vakbondmensen hun handtekening gezet. Overal in de steden moeten we nu proberen om plaatselijke afdelingen van de bond, afdelings- en districtsbesturen het verzoek te laten ondertekenen. Als we dat persoonlijk niet zelf kunnen, dan vragen aan bekenden om dat te regelen in overleg met het plaatselijke praagcomité.

Daar waar wij of sympatisanten van de KEMal toegang hebben tot vakbonds-kader-kursussen moet geprobeerd worden het platform ter discussie te stellen en een discussie over de onderdrukking van de vakbeweging in Tsjechoslowakije op gang te krijgen. Hetzelfde geldt voor bijt., ondernemingsraden.

Vanuit de vakbondskommissie en de RT-redaktie wordt een pakket met nationaal materiaal over de situatie van de vakbeweging in Tsjechoslowakije samengesteld en opgestuurd naar de redakties van de vakbondsbleden voor het maken van artikelen in de bondsbleden.

Ook in de Rode tribune van 9 augustus zullen we ingaan op de onderdrukking van de vakbeweging in Tsjechoslowakije.

Landelijk wordt er een handtekeningen campagne georganiseerd, waar we plaatselijk in de bond en op het bedrijf aan mee moeten werken.

Om de solidariteit met het Tsjechoslowaakse volk ook in de vakbeweging zo breed en actief mogelijk te organiseren zal er onder leiding van ieder plaatselijk praag-komitee verschillende werkgroepjes op een bepaald werkterrein worden gevormd, dus voor de vakbeweging, de vrouwenorganisaties, de jongeren, de kultuur, de journalisten enz.

Het initiatief voor de vorming van zo'n werkgroepje met vakbondsmensen kan nu door ons genomen worden. De plaatselijke vakbondsverantwoordelijke van de KENMI leidt deze groep. Iedere functionaris moet bekijken welke sympatisanten en kontakten aan zo'n werkgroepje kunnen deelnemen en deze mensen bij de komende kontaktenbezoeken daar ook voor benaderen.

De taak van de werkgroep is het goed bespreken van het platform en de plannen en vervolgens het organiseren van bovengenoemde activiteiten.

7. Werkplannen plaatselijk vakbondswerk

De volgende vakbondsfunctionarissenvergadering is op zondagavond 6 augustus, half acht, Biltstraat Utrecht.

Vóór deze vergadering moet elke functionaris een schriftelijk werkplan opstellen (in tweevoud), waarin is uitgewerkt:

- de vorming van de b.o.: wie daar in opgenomen zijn/worden
wat er met a.s. kand.loden (n.g.) besproken moet worden
onder wiens leiding staat de b.o.
datum 1e b.o.vergadering
- lijst van sympatisanten en kontakten: hun beoordeling, door wie benaderd en wat er met hun besproken moet gaan worden
- data van de komende 3 kontakt-avonden
- vorming van het werkgroepje vakbeweging van het praagkomitee, geplande activiteiten en personen
- overzicht van overige-kandleden in vakbonden en wat ze daar zouden kunnen doen.
- voorstellen voor RT-korrespondentie vanuit bond en bedrijf.

Met kam. groeten, goede vakbond
Puck.

Rubricering: 1)

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

Distr.: BCP.

Afschr.:

ACD 1.375.842.

datum 15 MAART 1978

BO

b.

d.

Dyraget(n):

BO:

163.450.

Betreft:

Vergadering van de C.P.N. met bedrijfsarbeiders.

In verband met het op 10 februari 1978 openbaar gemaakte rapport van de Begeleidingscommissie Massiefkarton Industrie (B.M.I.) ter herstructurering van de kartonindustrie, vergaderde de CPN van het district Groningen op zondagmorgen, 12 februari 1978 met bedrijfsarbeiders in de zaal van café Saker te Oude Pekela.

Frederik MEIS, die deze vergadering leidde, was in het bezit van dat rapport en deelde daarover mee, dat hetgeen reeds eerder uit dat rapport bekend was geworden, wel bewaarheid werd en het er derhalve voor de Groninger kartonindustrie bijzonder slecht uitzag. Alle eerder gedane pogingen de kartonindustrie te saneren, vielen hierbij in het niet, in welke ver-

verband hij neemde onder meer de commissies KEUZEKAMP en HELLEMA. Deze commissies waren in een eerder stadium belast geweest met het uitdenken van herstructureringsmaatregelen, doch bij de uitvoering daarvan gestuit op het harde verzet van de kartonarbeiders met het gevolg, dat ze in de ijskast waren gedeponeerd. Echter maar voor tijdelijk, want bij het lezen van het BMI-rapport was hem duidelijk gebleken, dat die eerdere rapporten weer te voorschijn waren gehaald en in het BMI-rapport waren verwerkt. Dit rapport, zo stelde MEIS, zat bijzonder geraffineerd in elkaar en hij voorzag, dat het hiertegen moeilijk vechten zou zijn, in ieder geval aanmerkelijk zwaarder dan tegen al die eerdere rapporten met elkaar.

Desniettemin dienden de kartonarbeiders de strijd daartegen niet te schuw, want als ooit voorkomen moest worden, dat adviezen uit een rapport opgevolgd werden, dan was het nu met dit BMI-rapport, omdat er dan honderden arbeidsplaatsen, vooral in Oude Pekela, verloren zouden gaan door sluiting van bepaalde fabrieken en productiebeperkingen op andere fabrieken. En dit was nog maar het begin, want na verloop van enige jaren zouden fabrieken, die in eerste instantie hun productie dienden te beperken, zonder meer ook gesloten worden. Dit viel tussen de regels door wel te concluderen uit de in het rapport gegeven adviezen omtrent het onderbrengen van de bedrijven bij de grote concerns Bührmann Fetterode en de Koninklijke Nederlandse Papierfabrieken (K.P.N.), uiteraard alleen met de bedoeling de Groninger bedrijven een poosje als filialen te gebruiken om ze daarna, de een na de ander, af te stoten en het personeel de straat op te schoppen.

In dit verband was het dan ook wel opvallend, dat de herstructurering van de kartonindustrie nagenoeg uitsluitend de Groninger bedrijven omvatte en niet de elders in het land gevestigde bedrijven.

De fabrieken "De Vrijheid" te Veendam, "Ons Belang" te Stadskanaal en "de Halm" te Hoogkerk, gemeente Groningen zouden, zo vervolgde MEIS, op advies van de B.M.I. moeten worden opgeheven. Dit zou alleen al voor die plaatsen betekenen, dat enige honderden arbeidsplaatsen vervielen. De productiebeperking door afstoting van machines op andere bedrijven zou eveneens enige honderden arbeidsplaatsen kosten, al met al, zo had de BMI berekend, 843 van de in totaal 2565 arbeidsplaatsen, die de kartonindustrie in de provincie Groningen had. Daartegenover zou staan, dat er, als vervangende werkgelegenheid, 200 nieuwe arbeidsplaatsen zouden worden gecreëerd, echter werd nergens aangegeven waar en wanneer die zouden moeten komen en/of waaruit die zouden bestaan. Hieraan diende dan ook weinig waarde te worden gehecht.

Het verlies van ongeveer een derde van de arbeidsplaatsen in de Groninger kartonindustrie was uiteraard onduelbaar en daartegen paste dan ook fel verzet. Hiermee hadden de actiecomitees trouwens al de nodige ervaring opgedaan, waarbij hij herinnerde aan de succesvolle loonacties in de herfst van 1969 en aan de bezetting van de confectiefabriek te Nieuwe Schans in oktober 1975.

Dat er in de afgelopen jaren geen bedrijven meer waren gesloten, was dan ook te danken geweest aan de strijdbaarheid van de arbeider; waren er geen acties gehouden en hadden er geen actiecomitees bestaan, dan zouden er - en dat kon MEIS de aanwezigen wel garanderen - zeker al bedrijven van de kaart zijn geveegd.

Het was dan ook nu voor alle kartonarbeiders van jong tot oud zaak wederom eensgezind ten strijde te trekken tegen de dreigende aantasting van de werkgelegenheid en, met name voor de ouderen, tegen de grote inkomstanderving, die ze zich zouden moeten getroosten. De sanering zou dan wel op

sociaal verantwoorde wijze moeten plaats vinden en dan ook niet gepaard mogen gaan met gedwongen ontslagen, doch de arbeiders boven de 57½ jaar zouden toch maar mooi de laan uitgestuurd worden, zogenaamd met behoud van vol loon, waarbij echter niet vergeten mocht worden, dat ze ongeveer 25 % van hun inkomsten zouden moeten inleveren, omdat de toeslagen (bijvoorbeeld van de ploegendienst), gratificaties, overwerk en dergelijke zouden komen te vervallen.

Hoewel hij geen bezwaar kon hebben tegen een sanering van de kartonindustrie op zich en hij er dan ook in principe wel mee accoord kon gaan, omdat de vraag naar kartonproducten, vanwege de productie van ander verpakkingsmateriaal, zoals plastic e.d. duidelijk was afgenomen - men kon die ontwikkelingen uiteraard niet tegen houden - diende in dit geval toch tegen de door de BMI voorgestelde sanering geageerd te worden, omdat men niet tijdig voor vervangende werkgelegenheid had gezorgd en daarom in dit stadium niet geduld kon worden, dat honderden arbeidsplaatsen vervielen. Hij wakte op om op elke kartonfabriek, voorzover zulks nog niet was gebeurd, actiecomitees te formeren; deze zouden straks bitter noodzakelijk blijken te zijn.

In dit verband deelde hij mede, dat het op twee kartonfabrieken moeilijk lag dergelijke comitees van de grond te krijgen en wel op "De Halm" te Hoogkerk en "De Vrijheid" te Veendam. Mochten de arbeiders van die fabrieken dan ook menen, dat het hebben van een actiecomitee niet urgent was, dan moesten ze dat zelf maar weten, maar dan moesten ze wel bedenken, dat ze zich buiten de - en ook hun - strijd van de kartonarbeiders opstelden, hetgeen uiteraard, vooral onder de huidige omstandigheden, bijzonder te betreuren viel; hij kon en wilde ze echter niet dwingen.

Hij gaf toe, dat het erg zwaar zou zijn tegen de door de B.M.I. voorgestelde sanering te agiteren/meende toch wel mogelijkheden tot actie te zien. Zo zou begonnen kunnen worden met het opstellen van een tegenrapport voor de Themagroep, waarin de nadruk moest worden gelegd op het creëren van vervangende werkgelegenheid. Dit was zeer wel mogelijk, alleen al gezien de - naast het aardgas - overige bodemschatten binnen de provincie Groningen, zoals de magnesium- en kaliumzouten, welke verwerking binnen deze provincie diende te geschieden in plaats van in Noorwegen. Deze industrie zou werkgelegenheid bieden aan ongeveer 1500 mensen.

Daarnaast was er nog de verwerking van stro tot chemische producten, waarop de provincie Groningen, als belangrijkste stroproducent, als eerste rechten kon doen gelden. Reeds met een gering deel van de geweldige winsten uit het aardgas zouden hier zeer moderne bedrijven kunnen worden gesticht, waarbij het aardgas als energiebron zou moeten worden aangewend. De alsdan verkregen producten zouden naar zijn mening onbeperkt kunnen worden uitgevoerd, bijvoorbeeld naar Rusland en daarmee zouden de Russische vrachtschepen, die nu de Lada's (Russische personenauto's) naar Delfzijl brachten, niet in ballast behoeven terug te varen. De Russen hadden hem zelfs al eens gebeld of hij niet een adres wist voor terugvracht naar hun land

Hij vond het toch ook al te gek, dat in de rijkste provincie van Nederland de grootste werkloosheid heerste en de grootste armoede werd geleden. Hij verzocht de aanwezige leden van de Themagroep (van de Rijksuniversiteit Groningen) het tegenrapport in brochurevorm klaar te hebben vóór de 25ste februari 1978, op welke datum hij in Oude Pekela een grote protestbijeenkomst van de kartonarbeiders wilde houden met daarna een grootse protestdemonstratie door die plaats. (hiervoor bleek echter de tijd

/ doch

ter voorbereiding te kort; er werd nadien dan ook niet meer over een demonstratie gerept).

Hij stelde voor om enige andere partijen, zoals P.v.d.A., C.D.A. en V.V.D. uit te nodigen iemand te sturen, die op die bijeenkomst een sprekerbeurt wilde vervullen, waarbij men niet behoefde te denken, dat dit weer een verkiezingsstunt van hem was, want dat was helemaal niet het geval. Als er gestunt werd, dan kwam zulks van de zijde van de Begeleidingscommissie Massiefkarton Industrie en van de ondernemers.

MEIS verklaarde voorlopig geen andere mogelijkheden tot (harde) actie tegen het BMI-rapport te zien. Staken bijvoorbeeld had geen enkele zin, nu de bedrijven reeds met productiebeperking werkten; de ondernemers zouden er dan ook om lachen, want het zou precies in hun straatje passen. Ook het bezetten van een fabriek, die met sluiting werd bedreigd, had geen zin, want de sluiting ging toch door.

Voorkomen moest dan ook worden, dat men acties zou ondernemen, die bij voorbaat tot mislukking waren gedoemd.

Het bezetten van een of meer gaslocaties zou in dit verband te overwegen zijn, echter zuiver en alleen met de bedoeling via de persmedia de aandacht op de slechte werkgelegenheidssituatie in deze provincie te vestigen. Mocht ooit worden besloten daartoe over te gaan, dan dienden de bezetters wel te bedenken, dat ze zich niet mochten vergrijpen aan de op die locaties staande apparatuur, omdat daarmee het effect van zo'n actie volkomen te loer zou gaan. "Er mocht geen schreefje worden losgedraaid", aldus de woorden van MEIS.

Er werd daarna gestemd over voor of tegen:

- a. het BMI-rapport - uiteraard unaniem tegen;
- b. het houden van een grote openbare protest-bijeenkomst van de actiecomitees/kartonarbeiders tegen het BMI-rapport en daarvoor de met name genoemde partijen uit te nodigen, welke bijeenkomst diende te worden gehouden op zaterdag, 25 februari 1978 - uiteraard unaniem voor.

eerdergenoemd deed, in overeenstemming met hetgeen hij voor de aanvang van de vergadering had gesteld, niet aan deze stemming mee.

Namens de Themagroep deelde daarop mee, dat hij geen kans zag een goed gefundeerd tegen-rapport (tegen het BMI-rapport) binnen een zo kort te termijn - 14 dagen - op te stellen.

MEIS verzocht die groep daarop dan te willen zorgdragen voor commentaar op dat BMI-rapport, waarop antwoordde, dat hij daartoe wel kans zag, echter dan wel in samenwerking met de actiecomitees.

Afgesproken werd, dat leden van de Themagroep op dinsdag, 14 februari 1978 een bespreking hierover zouden hebben met enige leden van de actiecomitees en wel ten huize van .

Het valt, in de laatste tijd op, dat het CPN-district Groningen de acties tegen het BMI-rapport steeds meer naar zich toetrekt en de actiecomitees hierbij alleen maar gebruiken wil als zijn spreekbuis, uiteraard om naar buiten te laten blijken, dat die acties geen (CPN-)partij-politieke, doch neutrale acties, voortkomende uit alle geledingen van de kartonarbeiders, zouden zijn.

Hoewel de actiecomitees in feite altijd al geleid werden door het CPN-district in de persoon van hun zogenaamde adviseur Frederik MEIS, geb. 17-11-21, was het eerder nog wel mogelijk om bijvoorbeeld een eigen manifest op te stellen en te verspreiden, iets wat nu niet meer is toegestaan. Alle manifesten, brochures, affiches en dergelijke, die blijkens de redactie uitgaan van de gezamenlijke actiecomitees, worden in de laatste tijd opgesteld en gedrukt door het CPN-district Groningen en, zulks ook in tegenstelling tot eerder, nu niet meer rechtstreeks, doch via de CPN-afdeling Oude Pekela naar de actiecomitees gezonden.

Verder valt het op, dat niet-partijleden, voor wie eerder nog wel eens een rolletje in het actiecomiteewerk was weggelegd, nu veelal buitengesloten (moeten) blijven, zoals bijvoorbeeld met het P.v.d.A.-lid, het geval is.

Het verweer/ de actie tegen het rapport van de Begeleidingscommissie Massi karton Industrie (BMI) ter herstructurering van de kartonindustrie, is dan ook in feite een (CPN-)partij-politieke zaak geworden, echter voor de buitenwereld een zaak van de betrokken "neutrale" kartonarbeiders/actiecomitees. Een duidelijk voorbeeld hiervan geeft raamaffiche, waarop vermeld staat, dat enkele politieke partijen (waaronder de C.P.N. zijn uitgenodigd aan de vergadering van de gezamenlijke actiecomitees op 25 februari 1978 deel te nemen, zulks terwijl in feite de C.P.N. zelf deze vergadering heeft georganiseerd.

Betreft: De rol van de KEN (ML) in de Rotterdamse havenstaking.

Nadat de op 25 augustus bij de scheepswerf Wilton Fijenoord begonnen actie rondom de koppelbazen-affaire was uitgegroeid tot een grote havenstaking, die op het hoogtepunt ongeveer 30.000 werknemers omvatte, hebben de communistische organisaties, CPN en KEN (ML), in onderlinge naijver, gepoogd zich van deze staking meester te maken.

De pogingen, die de CPN daartoe aanwendde, leden schipbreuk, omdat zij in de Rotterdamse bedrijven relatief slecht is vertegenwoordigd.

Meer succes boekte de Kommunistische Eenheidsbeweging Nederland (Marxistisch Leninistisch), die zich met de onbetekenende Federatieve Havenvakbond heeft verenigd in het comité Arbeidersmacht Haven Rotterdam.

De KEN is een in 1965 opgerichte pro-chinese communistische groepering, die momenteel in verschillende steden afdelingen heeft. Zij is voorstander van "harde acties" en streeft naar cellenbouw in fabriekescholen, etc. Het blad "Rode Tribune", dat door de KEN maandelijks in een oplage van 3500 exemplaren wordt uitgegeven, behandelt in het algemeen actuele onderwerpen en roept op tot verzet tegen de heersende kapitalistische omstandigheden. De KEN onderhoudt goede contacten met Albanië en China, aan welke landen door verschillende KEN-leden een bezoek gebracht werd op uitnodiging van de communistische partijen van die landen. Het contact met de Communistische Partij van China verloopt in het algemeen via de Chinese Vertegenwoordiging in Den Haag, waarvan in het verleden ook financiële ondersteuning werd ontvangen.

Het nu opgerichte comité Arbeidersmacht Haven Rotterdam is de initiatiefnemer en organisator geweest van de op 2 september gehouden mars door de binnenstad van Rotterdam, waaraan ongeveer 3000 stakers hebben deelgenomen. Het comité organiseerde eveneens de op 3 september door 2000 stakers gehouden tocht naar het kantoor van de Scheepvaartvereniging Zuid. Het comité zou bovendien verantwoordelijk zijn geweest voor de pressie, die op werkwilligen is uitgeoefend om het werk niet te hervatten.

Het comité gaat niet accoord met de oorspronkelijk door de stakers gestelde eis van een loonsverhoging van f 25,- per week. De eis die het comité stelt (f 75,- meer per week, pensioen op 60-jarige leeftijd, 4 weken vakantie) gaan verder dan die van de CPN, die zich, omdat zij geen greep op de staking kan krijgen, stelt achter de door de Nederlandse Bond van Vervoerspersoneel (aangesloten bij het NVV) gestelde eis opdat zij, wanneer deze eis (overeenkomstig haar verwachting) zal zijn ingewilligd, zichzelf kan opwerpen als degene die door haar activiteiten dit resultaat voor de arbeiders heeft bereikt.